

ODKAZ OCELI

MATTHEW
WARD
HOST

Legacy of Steel

Copyright © Matthew Ward, 2020

First published in the United Kingdom in the English language
in 2020 by Orbit, an imprint of Little,
Brown Book Group

Cover artwork by Larry Rostant

Cover art direction by Charlotte Stroomer – LBBG

Map illustration © Viv Mullett, The Flying Fish Studios

Translation © Daniela Orlando, 2023

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1664-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-1665-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1666-7 (MobiPocket)

Mámě a tátovi.
Domov není jen tam, kde žiješ.
Je tam, kde tě mají rádi.

Trezie

Mar Karakeld

Severní Stréz Sirovo

Trnina

Torgovald Novgor

Ardovo

Torianske planiny

Tarvalion

Rakan

Saha

Vnější ostrovy
Kasred Mar

Seleninský hvozď

Starický les

Kalaster

Mervanský hvozď

TREZIJSKÁ REPUBLIKA

KLATOBOUR

Kinholt

Achrad Eskagard

Tregard

Stromovina

Vrasdavora

Tregga

Breginský mys

Endalie

Margard

Prokleťe město Marchajm (údajně)

Galda

Soraved

Davenský les

Zanja

Skalnice

Seren (rozvaliny)

Eskavord

Kreska

Voldmarřska Stréz

Sedý Hrbet

Hadgrov

Ardva

Valna

Harlen

Issamar

Kellevork

Disri

Indrig

Elsberg

TRÁKIE

CHADARSKA RÍŠE

PŘED ŠESTI MĚSÍCI LUNANDAS, 28. DEN JÍNU

Šest ze sedmi vzešlo z dávné Tmy.
Jeden utonul. Jeden spí. Jeden čeká.
Čtvrtý svým darem kazí krev.
Pátý tě ošidí o vše, co máš.
Poslední touží po ztraceném pokladu.
Bozi si dělají, co se jim zlíbí,
aniž vědí, že jejich úlohy jsou dané.
Jen ubohá historka se však nemění při vyprávění.
Úryvek z Hlubokosti nesvítání

Měsíc planul na hvězdném poli a sídelní město Tregard se nathovalo vstříc jeho objetí. Filigránové vzory vsazené do kamenných dlaždic a zdíva jasně žhnuly prstenci kořenů a větví, nahrazujícími denní výhled na hranaté budovy stříbrným hvozdem, jehož údy se klaněly velebné Ašaně.

Bohyni, která už nepromlouvala k Melanně Saranal tak jako kdysi.

Melanna se pustila balkonu a snažila se najít ve svém smutku radost. Dnes večer není pro trápení místo. Za úsvitu získá vše, oč usilovala. Už nebude jen obyčejná princesa Stříbrného království ráledeického, ale právoplatná dědička říšského trůnu – první žena, jíž se dostalo takového uznání.

Ale za jakou cenu...

O několik pater níž se pod kostlivými břízami shromažďovaly davy. Tregard se pro tuto příležitost vylidnil. Navzdory časné hodině. Navzdory přetrvávajícímu zimnímu chladu. Pod alabastrovými zdmi Měsíčního chrámu se shromáždily tisíce

a tisíce občanů a teď držely hlídku, dokud úder dvanáctého zvonu neoznámí, že na říšskou korunu vznesl nárok někdo, kdo je jí hoden.

Něžné ruce sepnuly poslední černou kadeř Melanniných vlasů řetízkem posázeným drahokamy.

„Ašanal. Čas se nachýlil.“

„Díky, Sero.“ Melanna se zahleděla přes zářivé město k hrozivým věžím Krkavčího chrámu. Černý kámen tonul v nepolevujícím stínu, neústupný jako příslib smrti a neúprosný jako objetí zásvětní mlhy. „Chtěla jsem ještě naposledy vidět město. Už nikdy nebudeme tak docela stejní, ono ani já.“

„Přineseš mu jen blahobyť, Ašanal.“

Ašanal. Oslovení, které ji označovalo nejen za dceru císaře, ale i bohyně. Titul hodný té, kterou Ašana provázela od raného dětství. Ale už neprovází. Od chvíle, kdy Melanna měla v hrsti potomka Tmy a nechala ho uprchnout, už ne. Prahla po Ašanině hlasu. Doprošovala se ho. Ale ticho při modlitbách se vleklo, zatímco listy měnily barvu a palčivý zimní chlad sílil.

Melanna se obrátila k nádheře Tregardu zády. Rozluštit Seřin výraz pod stříbrnou škraboškou skrývající vše kromě očí a snědé pokožky brady bylo vždycky tak těžké. Melanna si ani nemohla být jistá jejím věkem. Seřina čiperná svěžest vypovídala o mládí, snad i tak krátkém jako Melanniných devatenáct zim. Co do vzhledu a postavy byly učiněnými dvojčaty. Ale vyrovnanost, kterou jí Melanna záviděla, patřila k delšímu životu.

Co by Sera řekla, kdyby znala pravdu? Je lunasera, služebnice Bohyně, plnicí Melanniny pokyny spíš na základě víry než přátelství. Stále však zůstávala nevyzpytatelná a Melanna zjistila, ne poprvé, že se nedokáže přimět k doznání.

Ozval se zvučný úder zvonu. Osmé zvonění korunovačního obřadu, vítající hodnostáře v srdci chrámu. Deváté povolá Melannu k otci. Jedenácté vyzve Bohyni, ať mu udělí své požehnání. Už odnepaměti zůstává bez odezvy.

Sera ustoupila stranou a přiléhavé bílé roucho zašustilo. S ladnou přesností poodtáhla balkonový závěs.

„Pojď, Ašanal. I u vladaře se sluší být dochvilný.“

Melanna jí oplatila úsměv, ačkoli sdílela pramálo z jeho vřelosti. Překročila práh a vyměnila svěží stříbro půlnoční oblohy za svit pochodně. Sera ji následovala neslyšnými kroky, zatáhla závěsy a zavřela dveře z leptaného skla.

Mezi krbem a převlékacím paravánem stály dvě figuríny. Melanna se natáhla k bližší z nich a přejela špičkami prstů po zlatých lamelách, na nichž byly už dávno zahlazeny stopy po bitvě. Už jen samotná zbroj byla porušením tradice, ale ne tolik jako opasek na meč položený vedle ní. Ženy jsou sice jinak ve všem rovny mužům, ale nebojují ve válkách. Nenosí meče, ani božské dary, jakým byla stříbrná čepel od Bohyně, a proto nemohou vládnout. Nitě zlaté róby na druhé figuríně zářily jako sluneční paprsky. Od černých bavlněných šatů, které teď měla na sobě, se lišily jako noc ode dne. Byl to jiný druh brnění, nošený proto, aby přitáhl pozornost k tělu nositelky a tím skryl její myšlenky.

Válečnice nebo dvořanka. Přijít na otcovu korunovací ve zbroji by bylo urážkou tradice stejně jako pýchy závistivců. Šaty byly smířlivým krokem, důkazem, že namyšlená Saranovna ještě úplně nezapomněla, kde je její místo.

Její otec by dával přednost tomu, aby se dostavila v šatech. Aby si naklonila Zlatý dvůr, pohoršený tím, že císař nezávazně vyšel vstříc snahám Trezijské republiky o zahájení mírových jednání. Vyšivané šaty vypadaly naprosto nádherně, byly ušité z itnadžijského hedvábí a čišela z nich magie toho typu, jaký se v rozlehlých královstvích Chadárské říše neprovozoval.

Se zbrojí se pojily staré vzpomínky na zbrklá a nedomyšlená rozhodnutí. Její přítomnost pod posledním úplňkem by pokazila průběh akce.

Shůry se ozvalo vyzvánění. Devátý zvon, volající dědice do svatyně.

Válečnice nebo dvořanka. Jako císařovna bude jednou muset být obojím. Dnes viděla cestu jasně. Sáhla po šatech.

Vzduch prořízly břeskne trubky. Melanna zahájila sestup po dlouhém, mramorovém schodišti k travnatému pahorku a trojici bříz. Na holém krku ji mrazilo očekáváním, k němuž se přidávala vůně čerstvého, chladného vzduchu. Jen úplně kamenné srdce by cestou přes rajský dvůr nic necítilo.

Pod největším stromem trůnil prostý kamenný kvádr, zalitý měsíčním světlem. První oltář, u něhož se prozpěvovaly modlitby k Bohyni, tedy aspoň podle pověstí. I čelenka položená na něm byla prostá. První císař Chadár Saran zemřel ve Sceadothiných kobkách, ale koruna přetrvala. Těla chřadnou a pokrevní linie zanikají, císaři přicházejí a odcházejí, ale koruna zůstává. To ona je říší.

A je vším, po čem kdy Melanna toužila. Po koruně a tom, co pro ni znamená ji nosit.

Na kořeny protkané pěšinou vedoucí k zahloubenému vchodu do svatyně stál hlouček Nehynoucích, působivých ve smaragdově zeleném hedvábí a zlaté lamelové zbroji, s meči vytasenými proti komukoli, kdo by chtěl narušit rozjímání budoucího císaře. Blíž, na kraji jezírka tvořícího z chrámového pahorku ostrov, byl rozestavený kruh chrámových strážců, oděných v oslnivé běli a s dlouhými kopími v obranném postoji.

Melanna šla dál, ne moc ukvapeně ani moc pomalu. Snažila se nebrat na vědomí mumlání a vyjevené pohledy z ochozů umístěných v soustředných řadách nad rajským dvorem. Králové, princové a klanovní náčelníci povolání ze širých lánů říše, aby prohlásili jednoho ze svých řad za rovnějšího než ostatní. Muži z Ráledu, Korvantu, Britonisu, Silsarie a dalších. Zástupci Gviráji Chadár, slavných říšských království a zemí na nich závislých. Po stránce oděvu i vzhledu byli stejně rozmanití jako spadané podzimní listí. Ale ženy zde neměly co pohledávat, jen jako služky nebo celebrující kněžky.

Rozhodně ne jako dědičky.

Kolik jich užasle vydechlo při pohledu na její vznešenost? Kolik znechuceně, protože měla na zádech pověšený meč a pletené články popruhu jí šly křížem přes hrud od pravého ramene k levému boku? Melanna přemohla úsměv. Přece jen se válečnice tak

úplně nevzdala. Bude lepší připomenout vrstevníkům, kým doopravdy je. Že navzdory hebkému příslibu hedvábí a pavučinkových řetízků ve vlasech je jim rovná. Ne, lepší než oni.

Rajským dvorem se rozezněly údery desátého vyzvánění. Hovor utichl. Holé větve bříz se mírně vlnily v chladném vánku.

Druhá fanfára oznámila Melannin příchod k patě schodiště. Čekala s uctivě skloněnou hlavou na příchod velekněžky.

Stará paní v bílém rouchu, skvoucím se ve svitu měsíce, majestátně přešla úzký příhradový most. Strážci za ní zkřížili kopí a zabránili Melanně ve vstupu na poslední úsek před pahorkem svatyně.

„Proč přicházíš?“

Velekněžčina slova patřila k obřadu. Zakaboněný výraz a odměřený tón nikoli. Znechucovalo ji, že trůn má zdědit žena, nebo že ta žena nosí meč?

„Vyvést svého císaře ze Tmy do Ašanina světla.“ Melanna dala svému hlasu volný průchod a akustika doprovodila její slova ozvěnami. „Jako jednou i mě vyvede má dcera.“

Z ochozů se opět ozvalo mumlání. Pro Zlatý dvůr byla Tma obřadem a minulostí. Nepřítelem, který byl už dávno poražen, nejprve Ašaninou zářivou sestrou a pak znovu – v podobě Sceadothy – spojenci Chadára Sarana. Melanna jí však procházela. Vytáhla proti ní s ohněm Bohyně. A nakonec neuspěla.

Kněžka se nenechala zvíkat a z jejího hlasu nezmizela ani špetka rozmrzelosti.

„Ať tě ve Tmě provází Bohyně.“

Poodstoupila. Kopí se odtáhla.

Melanna přešla po mostě. Obřadně se uklonila Nehynoucím a jejich zlatá hradba se před jejím příchodem rozestoupila. Dlážďená pěšina se za nimi rozdvojovala, horní větev vedla k oltáři s korunou a dolní k březovému vchodu do svatyně. Melanna se uklonila té první, vstoupila na druhou z nich a prošla pod spletaným obloukem.

Jakmile nechala bránu z listoví za sebou a ocitla se hluboko v šeru svatyně, odložila masku lhostejnosti a zrychlila krok. Měkká, vlhká vůně hlíny houstla, zatímco dech se krátil. Ve stropě

protkaném kořeny se třpytily bílé krystaly, které propůjčovaly tvar chodbám a odhalovaly lesklé brouky cupitající po uvolněné hlíně.

Chodba na konci přecházela v široký sál, jemuž vévodila socha Ašany, ačkoli se svým vzhledem jen málo podobala Bohyni, která Melannu naváděla od dětství. Z každé strany Bohyně stál jeden Nehynoucí. A před sochou setrval v tichém rozjímání Kai Saran, princ Stříbrného království ráledského a potomek dávných císařů, se zavřenýma očima a neproniknutelným výrazem nad úhledným, prošedivělým vousem.

Melanna poklekla. „Můj princí. Volají tě ke korunovaci.“

„A kdo mě volá?“ zeptal se, aniž se otočil.

„Někdo...“ Polkla, aby si uvolnila náhle vyprahlé hrdlo. „Někdo, kdo přijde po tobě.“

Slova sice patřila k obřadu, ale působila opovážlivě. Troufale. Oslovoval tak otec jejího děda? Jak by jí bylo, kdyby jednoho dne uslyšela připomínku, že jejím osudem je zemřít, aby někdo jiný mohl vládnout? Cítila by hrdost nebo zášť? Co převládá v otcově rozpoložení? Hádali se o tento den tak často, že Melanna už si nemohla být jistá. To ona porušovala tradici, ale on to umožnil. Kdyby to dopadlo špatně, bude stejně neblaze proslulý jako ona.

„A budeš mi sloužit až do onoho dne? Budeš mě chránit i za cenu vlastního života?“

„Do posledního dechu, můj princí.“

Tmavé roucho zašelestilo na zlatých lamelách posázených smaragdy. Tmavé oči se střetly s jejími. S kamenným výrazem se k ní sklonil jako hora k vrbě. Mírné kulhání, památka na rány, které ho měly stát život, mu nijak neubíralo na velkoleposti. Shrnul si tmavé záhyby vlněného pláště a pomohl Melanně vstát. Líce v barvě vybledlého týku se roztáhly v úsměvu. Pak si ji přitáhl k sobě a objal ji bez ohledu na to, že to uvidí jeho Nehynoucí.

„Nebudu po tobě žádat poslušnost, protože vím, že neuposlechněš,“ zašeptal. „Ale věz, že jsem na tebe pyšný, ať nás další kroky zavedou kamkoli.“

Melanna vzdychla a její obavy se rozplynuly. „Díky, otče.“

„Můj princi,“ opravil ji. „Musíme dodržet obřad.“

Vymanila se z jeho objetí a vysekla vzácnou úklonu. „Ano, můj princi.“

„Lepší.“ Rty se mu zavlnily v úsměvu. „Dagane? Volají mě ke korunovaci. Ohlaš mě.“

Nehynoucí stojící nalevo od něj se hluboce uklonil a zamířil k chodbě.

„Pověz,“ pokračoval Melannin otec. „Jak moc jsou mí druhové zhrození?“

„Záleží na tom?“ opáčila trpce. „Jsou to svině. Ti, co se pošklebují, když mě vidí s mečem, by se mi ochotně věnovali, kdybych si svlékla šaty.“

Zamručel. „Jsou mezi nimi i čestní muži. A ty si budeš muset najít jednoho, kterého budeš schopná přinejménším strpět, pokud má tento den něco znamenat.“

Nemůže si vychutnávat přítomný okamžik bez závdavku na budoucí hádky? „Tento rozhovor je vhodnější na jindy, můj princi.“

Sálem otřáslo dunivé *bum*.

„Brány!“ Dagan se rozběhl a zmizel v chodbě prorostlé kořeny.

Melanna se snažila zorientovat v přívalu myšlenek. „Vyprávěj mi ještě o těch čestných mužích u tvého dvora, otče.“

„Oni se opovážili?“ Její otec vytasil meč. „V srdci chrámu? Před očima Bohyně?“

„Proč ne? Věří, že konají její dílo. Věří...“

Z pozdvižení pod kořeny se vyloupl nový zvuk, sbor vřeštivých vraních hlasů a burácejících křídel, čím dál hlasitějších. Zvuk, který poprvé slyšela před měsíci u Tevarské spouště a málem tu poctu zaplatila životem.

Vranknecht. Tehdy ještě to slovo neznala, ale dala si tu práci a naučila se je. Zabiják přilákaný ze stínů civilizovaného světa.

„Dagane!“ houkla.

K vrískotu se přidal vlhký, páravý zvuk a zmučené zařvání z chodby. Zadunění padajícího těla. Pronikavé hlasy, pozvednuté v hněvu. Místnost zaplavil svistot spárů a tlukoucích křídel.

Druhý Nehynoucí zmizel pod nápořem temného hejna. Ozval se další křik.

Na druhém konci sálu se vraní úlomky shlukly do postavy v kápi. Ocelové spáry jedné ruky drásaly Nehynoucímu hrdlo. Druhá ho držela u pasu za potrhanou a zakrvácenou zbroj. Pod rozedranou kápi planuly zelené oči.

Melanna vytasila meč. Meč Bohyně. Stříbrnou čepel obklopily bílé plameny. Temné hejno se rozprchlo s hlasitým zavřeštěním. Vrány se vyplašeně rozletěly.

Její otec zařval bolestí. Melanna se k němu vrhla, aby ho ochránila světlem ohně. Nevšímal si spárů, které jí vytrhávaly vlasy, ani ptačího krákaní. Ve stínu se zableskla ocel. Kov zaskřípěl o kov. Meč náhle nevážil vůbec nic. Melanna se rozehnala rukou a nahmátla hlínu a spleť kořenů.

Měla jsem si vzít to brnění. Ne že by zbroj prokázala Daganovi a jeho druhovi kdovíjakou službu. A Melanna při vši své zatrpkllosti považovala chrám za bezpečnou půdu a dohady o nástupnictví za vyřešené.

Čestní muži. Však ona jim ukáže čest.

„Copak, vranknechte?“ vykřikla. „Bojíš se?“

Sál se rozechvěl bezcitným smíchem. „Jaká lvice! Měli jsme si naučtovat víc.“

Všude, kam nedopadalo světlo meče, se hemžila ptačí těla. Vranknecht mohl stát tři kroky od ní, nebo mohl už dávno uprchnout.

Melanna se ohlédla za sebe. Její otec se opíral ramenem o kořeny sálu. Ruka s mečem se mu třásla. Druhou ruku si tiskl ke změti potrháných lamel a krve prýstící z boku. Už od ní měl ztmavlé roucho. Tvář měl bledou, se šedo zeleným nádechem.

Jed?

„Jdi,“ vydechl. „Nech mě tady.“

Melanně se sevřelo hrdlo. „Ne.“

„Nepřemůžeš ho. Zachraň se.“

„Budu tě chránit do posledního dechu.“ Přítmí se rozechvělo dunivým sborem pěstí a ramen bušících do dřevěné brány. „Tvoji Nehynoucí se blíží. Jen se k nim musíme dostat.“

A když to nebude stačit? Vranknechtovi bude lepší čelit na rajském dvoře. Uzavřený prostor svatyně jen dodával stínům

na tísnivosti a ryku na halasnosti. Na otevřeném prostranství tyto výhody pominou. K jejich výhodám se naopak přidávají věrné čepele.

Otcova tvář se zkřivila. Vpotácel se do chodby. Melanna pevně sevřela meč a vydala se za ním.

Ze stínů se vynořil vchod do svatyně. Brána byla zatarasená zevnitř a před ní leželi dva chrámoví strážci.

Znovu je obklopily vraní hlasy.

Melanna se zprudka otočila a rozehnala se po matně spatřeném obrysu. Záblesk spárů. Odrazila je. Divoce sekla rubem meče po zelených očích. Vranknecht zavřískl. Oči zmizely ve stínu.

„Otče?“

Našla ho zhrouceného u stěny. Krev mu třásla rty i meč pohožený u nohou. Lapal po dechu, ale nechal se podepřít jejím ramenem, hora nadnášená vrbou, jeden vrávoravý krok za druhým.

Stíny chodby zhoustly vraními hlasy.

Sbor dopadajících úderů vystřídal třeskot týraného dřeva. Vyraženou branou vtrhl dovnitř příliv Nehynoucích. Prořítli se kolem nich s tasenými meči a bez váhání se vrhli do šera. Křik soupeřil s tlukotem křídel.

Melanna se belhala vstříc širému nebi. Záda měla prohnutá pod otcovou vahou.

„Melanno...“

Zhroutil se na zem ve chvíli, kdy se Melanniny tváře dotkl měsíční svit. Položila ho k oltáři. Prsty mu vyklouzly z jejího sevření a na zlatém hedvábí po nich zůstaly krvavé stopy.

„Otče!“

Poklekla a vzala ho za ruku. Sukně se jí lepila k nohám, teplá jeho krví.

Na ochozech vypukl poprask a mezi králi a knížaty zavládl zmatek. Někteří se prodírali ke schodům s vytasenými meči a pobouřeným křikem. Jiní jen zírali jako uhranutí. Jeden, v oslnivém šarlatovém hedvábí s ikansajským hadem, doběhl až k zúženému ústí mostu s obnaženou ocelí v ruce a dvěma svými Nehynoucími v patách. Byl moc daleko na to, aby mohl poskytnout pomoc.

Kněžka, která tak nepříjemně uvítala Melannu, stála bez hnutí několik kroků od něj.

Ozvalo se jedenácté vyzvánění, jelikož vzdálení zvoníci netušili, že korunovační obřad byl nenávratně popleněn.

Dozněl poslední výkřik. Prázdný vchod do svatyně se zaplnil stínem.

„Takhle zaniká rod Saranovců?“ Vranknechtův výsměch se přes ně převálil jako vlna. „Na zoufalém útěku od důkazů své zbabělosti?“

Melanna nechala otcovu ruku klesnout. Vstala s Bohyniným mečem pevně v ruku. Za zády slyšela otcův třaslavý dech.

„Nedostaneš ho.“ Celá se při těch slovech roztrásla. Ne chladem děsu, ale palčivým žárem hněvu. „Ne dokud budu naživu.“

„Zakázka byla beztak uzavřená na oba.“

A bylo to tady. Pravda vytušená hned na začátku. Její otec zemřel kvůli tomu, že ji miloval víc než tradici.

Napřáhla meč. „Mrtvý už si pro odměnu nedojde.“

„Ani zabitá princeza pro korunu.“ Že by už dýchal trhaně, nebo jen Melanna slyšela své plané naděje? „Jsem smrt sama a ty jsi jen dívka, která se upíná k měsíčnímu svitu.“

Melanna se narovnávala do své plné výšky. „Jsem princeza, která mu poroučí.“

Hejno vran se s vítězným zavřeštěním rozvinulo jako obludná křídla.

Zazněl roh. Žádná trubka, ale hluboké, dýchavičné tóny lovecké fanfáry, zvukné a pronikavé. Pak dusot kopyt, zrychlujících do trysku.

Pod holými větvemi se rozlila mlha a za ní se vynořil jakýsi obrys. Jezdec s parohatou přilbicí a s pelerínou vzdouvající se jako dým. Bílý jelen, na němž seděl, byl spíš náznakem než skutečností, boky měl z masa a kostí jen tam, kde se o něj otíral měsíční svit. Hlavice jezdcova dlouhého oštěpu žhnula světlem hvězd.

V Melanně hrklo.

Hejno vran zavřísklo a stíny se rozprchly před hvězdnou září. Hrot oštěpu proklál vranknechtovi hrud' a připíchl křičící postavu k zakrvácené půdě.

Jezdec pustil oštěp a obrátil koně. Melanna zachytila jeho pohled, zelený stejně jako vranknechtův, ale plný života, zatímco oči vranorozeného slibovaly jedině smrt.

Znovu zatroubil na roh. Houstnoucí mlha vzplála. Pod stromy stála bledá žena v měňavé róbě. Další, Melanně neznámá, stála poblíž a pleť se jí stříbrně leskla.

Zvon odbil po jedenácté a bohyně Ašana přišla.

Melanně vyklouzl meč z ruky. Oheň při dopadu do trávy pohasl.

Měsíční svit opadl. Rajský dvůr ztichl při pohledu na výjev, jaký už nikdo na světě nepamatoval. Králové a princové, kteří by radši zemřeli, než vzdali hold ženě, poklekli v němé úctě.

Lovec zapáchil oštěpem ve vranknechtově hrudi. Stíny se při následném výkřiku rozestoupily. Zůstala jen mlha a měsíční svit.

Ašana prošla kolem mrtvoly, aniž o ni zavadila pohledem, a přivinula si Melannu k sobě.

„Promiň, že jdu pozdě. Byla jsem příliš dlouho pryč.“

V Melannině nitru se svářel stud s radostí. Stud za to, co je rozdělilo, a radost z toho, že ji opět vidí. „Zklamala jsem tě. Mrzí mě to.“

Ašana podstoupila, sklonila hlavu a rusé lokny jí orámovaly tvář. „To já jsem zklamala. Byla jsem ustrašená, bála jsem se jednat. Teď už ne. Pořád tě nazývají mou dcerou?“

„Někteří ano, Bohyně.“

„Ašano.“ Pronesla výtku s vlídným úsměvem. „Vždycky ‚Ašano‘.“

Melanna se rozpačitě zamračila. Bohyni málokdy těšilo být za ni označována. Občas dokonce prohlašovala, že žádnou bohyní není. „Zachraň mého otce, prosím.“

„Ti, kdo vládnu, by se neměli doprošovat.“

„Pak tedy žádám.“

Úsměv se vytratil. „Elspeth?“

Druhá žena přistoupila blíž. Když stanula ve stínu stromů, třpytivá stříbrná pokožka zmatněla. Byla to štíhlá žena, napohled ne starší než Melanna a podobná Bohyni ve všem kromě nakrátko ostříhaných šedavě plavých vlasů.

Předklonila se. Chladné šedivé oči spočinuly jen několik coulů od Melanny.

„Mělas ho střežit lépe,“ zašeptala. „Takové selhání. Jak může má matka tak milovat někoho neschopného?“

Poklekla u Melannina otce, krátce mu přejela prsty po čele a pak se zvedla. „Rány má ztrpklé jedem. Potřebuju stříbro. Potřebuju korunu. A to hned.“

Ašaniny safírové oči se zavrtaly do Melanniných. „Volba je na tobě. Co je důležitější? Život tvého otce, nebo jeho koruna? Tvoje koruna?“

Melanna zkoprněla a otočila se k oltáři. Císařská koruna. Srdce říše. Dějiny jejich rodu. Vše, zač její otec bojoval. Vše, nač hodlala vznést nárok. Byla s ní spjatá její minulost i budoucnost.

Zadívala se na příhradový most, kde klečel ikansajský princ. On a jemu podobní jí to nikdy neodpustí. Její otec jí to nikdy neodpustí. Pokud obětuje korunu, žádný trůn už nebude. Stane se z ní rozvracečka tradice nejen v závistivých klepech, ale i doopravdy.

Odrhla zrak od mostu a letmo se střetla pohledem s Elspeth. Ta měla v očích jen pohrdání, jako by se nudila představením, které se vleče už moc dlouho. Jediná útěcha kynula Melanně u Lovce. Nebo si to aspoň myslela. Nepatrné přikývnutí, jímž jí pobízel, ať se rozhodne, se možná odehrálo jen v jejích představách.

„Vezmi si ji.“ Melanna zvedla stříbrnou čelenku z brečťanového lůžka a podala jí ji. „Žádná žena nemůže být hodna koruny, jíž dá přednost před těmi, které miluje.“

„Správná odpověď.“

Melanna málem Ašanina tichá slova přeslechla. Byla si jistá, že je nikdo jiný neslyšel.

Elspeth jí vytrhla korunu. „Už bylo načase.“

Od prstů se jí jako patina a mat šířila rez a rozlévala se čím dál rychleji, jakmile se hniloba uchytila. Černý prach zavířil, zmizel a bylo po koruně. Zůstaly z ní jen pokroucené úlomky. Kolem Elspethiných prstů zatančilo bílé světlo. Ruce měla opět stříbrné jako předtím ve svitu měsíce. Rozervané brnění se pod jejím dotykem rozpadlo, a to už přikládala dlaně k ranám Kaie Sarana.

Rajským dvorem se rozlehl jeho křik. Jeho tělo se křečovitě vzepjalo do oblouku. Melanna zařala ruku v pěst – jediný ústupek slabosti, zatímco její otec se svíjel.

Křik nakonec ustal. Elspeth podstoupila. Holé paže měla kvůli zuhelnatělé pokožce černé až po lokty a tvář zakaboněnou přemáhanou bolestí. Melannin otec ležel bez hnutí v přelévající se mlze a snědou pleť mu už nehyzdila poskvrna jedu.

„Přežije,“ pronesla stroze Elspeth. Poškrábala se zčernalými prsty v sežehlé dlani a pod odloupenými černými smítky se ukázala bledá pokožka. „Pokud bude chtít.“

Melannin otec se v poslední křeči nadzvedl na lokti a chraplavě se rozkašlal. Z úst se mu vyřinula záplava tmavé krve a стекла do mlhy.

„Okouzlující,“ utrousila Elspeth.

Melanna klesla na kolena. „Otče?“

Rozlepil oči. Sípavý hlas přicházel odněkud zdálky. „Melanno?“

Věděla, že se na ni dívá celý rajský dvůr, a tak místo objetí, po němž toužila, napráhla ruku.

„Dokážeš vstát, můj princí?“

Když to pronášela, zadržla se. Zmítaly jí protichůdné city a měla co dělat, aby ta slova vůbec vyslovila. Jakmile ji otec vzal za ruku, pohnutí se ještě vystupňovalo. Zatím v sobě neměl sílu hory, ale bylo to lepší, než se odvážíla doufat. Při nádechu v něm chrčelo víc, než by se jí líbilo, ale to se zlepší, až se v něm obnoví život.

Vstal a okamžitě schýlil hlavu, když si uvědomil, v čí přítomnosti se ocitl.

„Bohyně.“ Záchvěv oka a rtu prozrazoval nervozitu, kterou u něj Melanna ještě nikdy neviděla. „Dlužím ti svůj život.“

„Dlužíš ho své dceři, ne mně.“ Melanna si s údivem všimla, že Ašana se s jejím otcem nehandrkuje o oslovení. „Zachránila tě svou obětí.“

„Obětí?“ Zaletěl očima k Melanně.

Odvrátila zrak. „Koruna je pryč.“

Tvář se mu napjala. „Pak tedy nemůže proběhnout korunovace. Nemohu se stát císařem.“

Melanna na okamžik zalitovala, že nemůže vrátit již učiněné rozhodnutí. Ale jen na okamžik. Mrtvola nemůže nosit korunu. Pokud ji otec bude nenávidět za to, co udělala, aspoň ji bude nenávidět jako živý. Ona to břemeno unese, i kdyby měla usilovat o pokání po zbytek života. Života, který se z lásky k otci dočista zhroutil.

„Korunovace nebude?“ Ašana zavrtěla hlavou a rozpráhla ruce. „Zvon mě vyzval, a tak jsem tady. Jestli jsem bohyně a Bohyně přichází jen na korunovaci, tak korunovace musí proběhnout. Dlužíš své dceři svůj život, princí Kaii, a já jí dlužím korunu. Stačí, když dnes splatíš svůj dluh jen jeden z nás.“

Sáhla vysoko nad mlhu do měsíčních paprsků a začala splétat oslnivé světlo jako nit. Vyvstal v něm jakýsi tvar. Kroužek ze stříbra, jež nebylo stříbrem, protože zářilo i ve stínu pod stromy. Ašana si ho přitáhla k sobě, podržela ho ve výši pasu a naklonila hlavu. Tíse pohybovala rty, jako by jí v nevhodnou chvíli selhala paměť.

„Princi Kaii,“ pronesla nakonec. „Tato koruna je pro tvou dceru, která tě vyvedla ze Tmy do svitu měsíce.“

Ta slova sice patřila Melanninu otci, ale díky Ašaninu náhle zvýšenému hlasu je slyšeli všichni.

„Můžeš ji však nosit za ni a pro mě, dokud tě nepovolám do zahrad Stálice a ty se osvobodíš od všech pomíjivých břemen. Přijímáš tuto zodpovědnost? Budeš mou paží v tomto světě?“

Tázavě se střetl pohledem s Melannou. Ta byla bledá jako křída, a tak místo odpovědi přikývla. S očima stále odvrácenýma poklekl před Ašanou.

„Ano.“

Elsbeth si sloupila z ruky další pruh zuhelnatělé pokožky a přisunula se k Melanně. „Meč,“ sykla. „Bez meče nemůže být korunován.“

A otcův meč se ztratil ve svatyni. Melanna sklopila oči k uválené trávě, do níž spadla její zbraň. Znovu se na ní zatřpytilo světlo, když ji brala za čepel, ale po měsíčním ohni jí na kůži nezůstala jediná stopa.

„Pro tebe, můj princí.“ Melanna se odmlčela a vychutnala si následující slova. „Můj císaři.“

Když si od ní otec bral meč, píchlo ji u srdce, jako by se vzdala kusu sebe samé.

Ašana přikývla. Promluvila ne s poťouchlou vřelostí, kterou Melanna tak dobře znala, ale hlasem chladným jako led a tvrdým jako sklo. Její slova se nesla rajským dvorem.

„Nebudu se ptát, či mince přivedly vranknechta do mého chrámu. Od této chvíle však ruka pozvednutá proti rodu Saranů bude rukou pozvednutou proti mně. A trpělivost byste mezi mnoha mými spornými ctnostmi hledali těžko. Mohli byste ji hledat po zbytek svého krátkého života a nespátřit z ní jediný záblesk.“

Odmlčela se. Lovec vytrhl oštěp z vranknechtovy mrtvolky. Zadunění konce ratiště o travnatý pahorek bylo zvukem zavíraného kamenného sarkofágu.

Rajský dvůr, už nyní tonoucí v tichu, umlkl úplně.

„Označujete mě za Bohyni a jako taková vás nyní vyzývám! Do vašeho světa se vrací Tma! Budete se hašteřit, až se bude zmocňovat vašich dětí? Nebo se Chadárská říše sjednotí a přinese světlo těm, kdo už své světlo promrhali? Máte před sebou cestu vyžadující oběti a skýtající slávu. Budete po ní následovat svého císaře až na samý konec?“

Ašanin výraz se změnil, majestátní maska věčné bohyně se poodtáhla a odhalila mladší, nejistou duši pod ní. V následujícím okamžiku však už Ašana opět byla nevyzpytatelná a věčná jako nebesa.

„Ašanael brigantim! Saran amhyrador!“ Ikansajský princ se zvedl na jedno koleno. Hrotem meče se opíral o mostní prkno. „Za Bohyni a císaře!“

„Za Bohyni a císaře!“

Rajským dvorem se rozlehl hněvivý hukot, jak heslo provolávaly další hlasy. Z ochozů se zvedaly meče na pozdrav. Lovec to pozoroval nehnutě, s neproniknutelným výrazem, Elspeth se šedookou záští. A Ašana, Bohyně, která občas tvrdila, že vůbec žádnou bohyní není, vstavila kroužek z měsíčního stříbra na skráně muže zachráněného před blouzněním, aby mohl vládnout.

A tak Kai Saran poklekl jako princ, ale vstal jako císař a pozvedl k nebi meč opletený měsíčním ohněm.

A Melanna Saranal, odjakživa toužící po tomto dni, se ptala sama sebe, proč se zachvěla.

LUNANDAS, 28. DEN ZHOŘE

Minulost není mrtvá.
Strážkyně našich bláznovství jen podřimuje.
Kratičké probuzení obrátí vše v prach.
z „Historií“ Eldora Šalamoa

1

Rozbřesk klopytal po nerovných střeších Trezie. Lumestřina záře se vlekla stejně zdráhavě jako Džosiriho krev. Ne. Ne Lumes-
třina. Bohyně je mrtvá, zemřela možná už předtím, než se narodil.
Sluneční svit je jejím odkazem. A v Kališti se počítá každý útržek
světla.

Město Trezie bylo založeno před dobou královskou, bludiště
měšťanských domů, paláců a kostelů vzpínajících se v lesku bí-
lého kamene a vitrážových oken v sytých barvách drahokamů ke
slunečné obloze. Domov manufaktur a cechů, kde se sedláci
a truhláři strkali pod pestrobarevnými baldachýny tržišť, vojáci
na cvičištích vybrušovali kázeň k dokonalosti a kněží ve zlatých
sutanách kázali za jasného cinkotu zvonů. Tak to aspoň platilo
pro většinu města. Kaliště bylo nejstarší trezijskou čtvrtí, nebo
nejstarší z těch, které nebyly v průběhu staletí strženy a zastavě-
ny nanovo. Zchátralé budovy ze dřeva a splétaného proutí byly
posledním útočištěm těch, kdo neměli nic.

I na samém okraji čtvrtě, kde se onoho rána nacházel Džosiri, daleko od prastrarých hrází bránících západnímu moři zatopit zanořené ulice, tlumila zvuky okolního města mlha. Čím hlouběji se člověk nořil do kalištských brlohů, tím dál pronikal do jiného světa. Tak to aspoň tvrdily dětské říkanky a pověsti.

Džosiri přemohl zívnutí, shrnul si světlé vlasy z očí a zacouval hlouběji do stínů uličky. Ještě loni žil od hodiny k hodině a spal, kdy se dalo. Dnes ho vstávání před úsvitem málem dorazilo.

Kapitán Kurkas se poškrábal pod plesnivým odchlíplým klíp-cem. „Odpusťte, že se ptám, pane, ale nechcete si to ještě rozmyslet?“

Džosiri se rozhlédl po prázdné ulici a zadíval se na polorozpadlou stavbu za neudržovanou věží Mořepravcova kostela. Zámeček Vinšnov sloužil před lety jako sídlo a úřadovna správce přístavu. Jeho okna tehdy zářila světlem a hosty i žadatele vítaly pestrobarevné erbovní praporec členů rady a příbuzných správcovského rodu. Teď ale prohnuté trámy pokrýval nános střepů a zarostlá zahrada byla obehnaná jen železným hrazením. Ze střech se staly propadlé, větrem a deštěm poškozené plochy, z nichž už dávno opadaly tašky.

„Ani náhodou, kapitáne,“ odpověděl Džosiri. „A už jsem vám to jednou říkal. Jmenuju se Džosiri.“

„Jak myslíte.“ Drsný tón byl stále důsledně neutrální. „Ale i tak si říkám, jestli první radní...“

Džosiri se podrážděně zamračil. „Nemůžeme čekat na souhlas státní rady. Jestli Vraní trh přemístí zajatce, už se s nimi možná nikdy neshledáme.“

„Leda až je uvidíme plavat ve Stříbravě.“ Kurkas vzdychl. „A bez tak už je asi pozdě, když se tady potlouká půlka městskejch biřiců.“

Měl pravdu. V Kališti projde máloco bez povšimnutí. Neuniknou spatření.

„Jsem rád, že mám vaši podporu, kapitáne.“

„Já jen, abyste nesplakal nad vejdělkem.“

Džosiri se pokusil z jeho výrazu vyčíst víc. Marná snaha. Kapitán byl už příliš dlouho vojákem a uměl až moc dobře kličkovat mezi otázkami nadřizených.

Kurkas se rozloučil s pravým okem a většinou levičky na bojišti a zbytek zrovna nebudil dojem, že by si nějak zvlášť lámal hlavu s jejich ztrátou. Ani se vzhledem. Klípcem to teprve začínalo. Uniforma se nikdy nepomačkala tak rychle jako po svěření do Kurkasovy péče. Trelanovský fénix na jeho kobaltově modrém varkoči se měl lesknout i v šeru Kaliště – bílá pírká byla obšitá zlatou nití. Místo toho připomínala spíš špinavé opeření škarpíků. Spolu s kšticí černých vlasů, jen neochotně se poddávajících hřebenu, to budilo dojem, že Kurkas je dělaný spíš pro život v Kališti než pro funkci kapitána šlechtické gardy.

Měl však nejlepší možné doporučení. Navíc ho Anastázie měla ráda. To ho řadilo na opravdu velmi krátkou soupisku a zjevnější nedostatky mu byly odpuštěny. A bez Kurkase by se nedozvěděli o vraneckém hnízdě na Vinšnově. Pod ošuntělou spořádaností gardistické uniformy byl stále synem Kaliště a znal se s lidmi, které by ani nenapadlo bavit se s biřici, natož se členem státní rady.

Ozvaly se kroky a z uličky vyšla žena. Stejně jako Kurkas na sobě měla modrý varkoč, pevně přepásaný v pase, a u krku kapitánskou hvězdičku. Ve všem ostatním však byla jeho opakem – pozorná, podsaditá a zdrženlivá.

„Jsme připraveni, kapitánko Darow?“ zeptal se Džosiri.

Přikývla. Jednu ruku měla na hrušce meče a ve druhé držela rukojeť příručního zvonu s nasazeným tlumítkem. „Moji lidi jsou na svezích místech. Pokud nemáte objednaný kraikony, lepší už to nebude.“

I s jedním nebo dvěma bronzovými obry by dnes ráno měli rychlejší a bezpečnější práci, ale zapůjčení kraikonů znamenalo oslovit proktory a oslovení proktorů znamenalo získat požehnání státní rady. A požehnání rady vyžadovalo čas. Už jen sehnat dvacet biřiců bylo dost těžké.

A pak tu byl další zádrhel. Na kraikony nebylo v kalištské mlze spolehnutí. Výtvořiny z Kovolijny se zde pod vlivem nesvaté magie zasekávaly podobně jako na zapovězených místech, která Džosiri potají navštěvoval jako chlapec a později využíval jako zbojník-vlkohlav.

Džosiri zavrtěl hlavou. Teď už je pozdě se tím trápit. „Přejděme k ranním povinnostem.“

„Ano, můj pane. Dám vám vědět, až tam bude bezpečno.“

„Děkuju, kapitánko, ale půjdu s vámi.“

Zkřivila rty v očekávaném zamračení. „Nemyslím si, že by to —“

„Jsou to moji lidé.“

Strnula. „Moji taky.“

V jejím hlase bylo tolik pýchy a rozhořčení, že to zřejmě myslela vážně. To dělalo z Vony Darow tak trochu raritu a šlechtnější povahu, než jakou měl její předchůdce. Pokud však situace vezme obrat k horšímu, bude lepší, když vina padne na jeho hlavu než na její. U člověka s jeho minulostí se unáhlenost očekávala. A jeho postavení ji omlouvalo.

Od chvíle, kdy státní rada schválila takzvaný smírčí dekret, který konečně zrušil staré zákony o nevolnictví a osvobodil tisíce Džosiriho jižňanských krajanů, docházelo ke zmizením. Příliš mnoho lidí zbavených otrocké uzdy se jednoduše vypařilo. Úřadům nikdy moc nezáleželo na osudu těch, kdo měli na zápěstí vypálený cejch ve tvaru růže, pokud zrovna nedohlížely na to, aby si nemístně nedovoľovali, nebo se nevydávali za „slušné“ lidi.

Džosiri slýchal znovu a znovu stejné vyprávění — že pohřešovaného lapil Vraní trh a odtáhl ho do Kaliště. Člověk nepotřeboval velkou představivost, aby si uměl dát dohromady zbytek. Spousta nehezkyých obchodů uzavíraných ve stínech města. A za hradbami? Zástupy bezzásadových kupců utrácějících peníze za dělníky, kteří nebudou nikomu chybět. Je levnější zaplatit místnímu rychtáři, aby přimhouřil oko, než se rozloučit se spravedlivou mzdou.

„Pak tedy neztrácejme další čas dohadováním,“ odpověděl Džosiri.

Kapitánka si vyměnila letmý pohled s Kurkasem, nenalezla u něj žádnou podporu a toporně zasalutovala. „Jak říkáte, můj pane.“

Sňala vlněné tlumítko ze srdce zvonu. Zvon se rozezněl. Z mlhy mu odpověděly další. Biřici se vynořovali z uliček a shlukovali se kolem správcovského sídla, kruh kobaltově modrých varkočů neprodyšně zpečetujících jeho tajemství.